CONGO
214

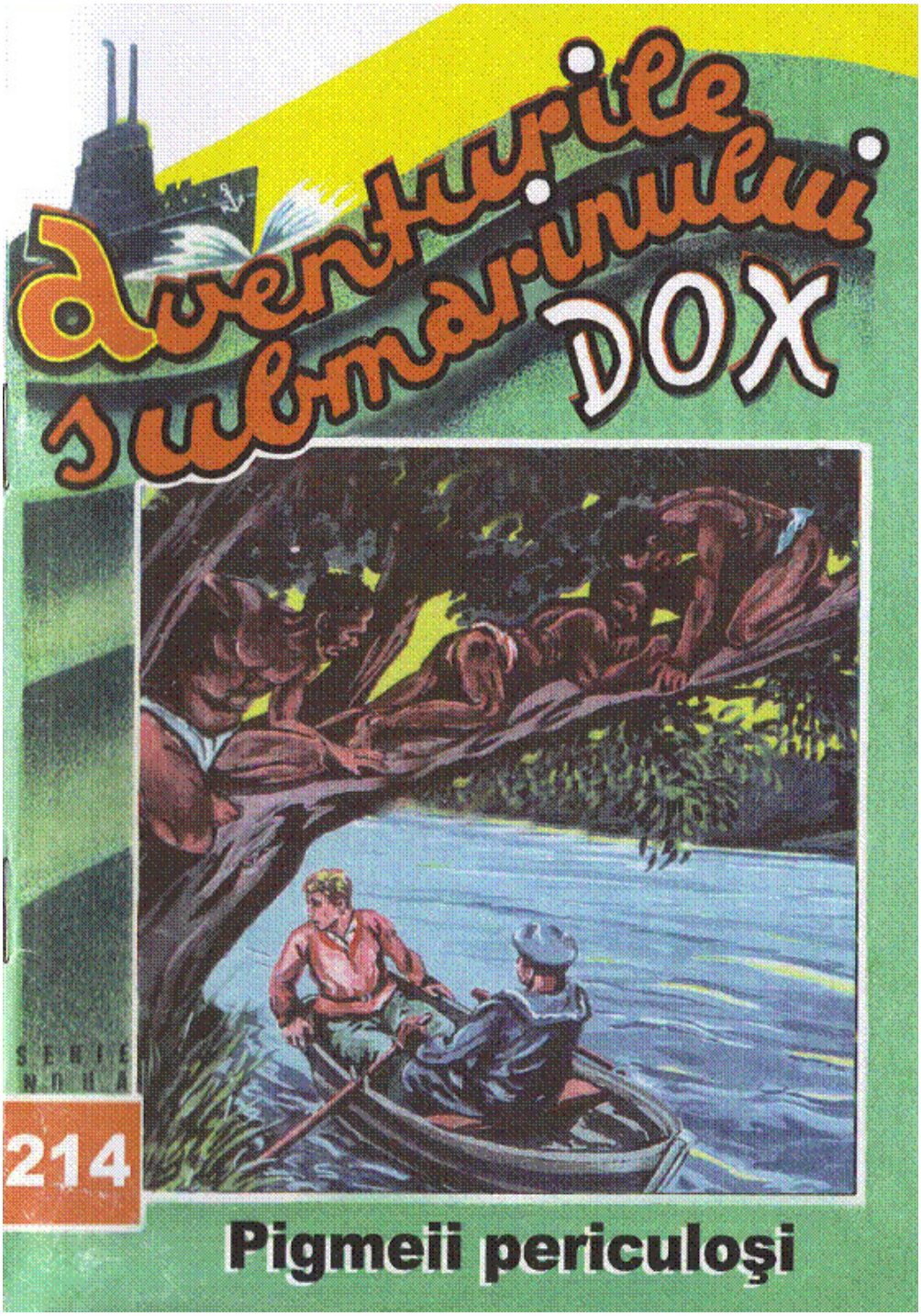
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
214
Pigmeii periculoşi

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 214

PIGMEII PERICLOŞI

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN SATUL LUI SAMBA

TIMP DE DOUĂ ZILE camarazii de pe submarin, care au întreprins excursia în interiorul teritoriului – căpitanul Farrow, fiul său George, doctoral Bertram şi Petre uriaşul – urcară în amonte pe micul râu întunecat şi misterios. Prin coroanele dese ale giganţilor junglei răzbătea doar sân când în când câte o rază de soare. Aerul era greu încărcat de mirosurile pădurii.

Înnoptaseră pe un mic luminiş la malul râului, iar aici cunoscuseră viaţa de noapte a pădurii.

Pe lângă concertul dat de milioanele de voci ale insectelor se auzeau strigătele păsărilor de noapte şi a maimuţelor. Se auzii şi răsuflarea şuierată a unui leopard aflat la vânătoare. George puse mâna pe pistol, la vederea ochilor unui prădător de noapte galben, care luciră scurt în razele focului de tabără. Samba îl opri:

— Nu trage *Masser*! Samba alungă pe el!

George asistă la un spectacol ciudat. Samba alunecă spre tufiş se opri în faţa felinei şi începu să-i vorbească pe un ton poruncitor făcând semne ameninţătoare cu braţele sale subţiri. George se aştepta ca leopardul să se repeadă în orice clipă la cel ce-şi risca atât de uşor viaţa, dar aceasta nu se întâmplă. Mai mult Samba scoase câteva strigăte sălbatice şi mai făcu un pas spre fiară. Acesta se retrase încet, făcu o întoarcere şi dispăru în întunericul desişului.

— La naiba, nu credeam că aşa ceva este posibil, spuse George, după ce Samba se întoarse la foc unde luase loc, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit. Te ascult toate animalele din pădure?

— Leopardul nu curajos, răspunse piticul, de aceea trebuie merge.

Samba cunoaşte bine toate animalele.

Ceilalţi deveniseră atenţi la strigătele lui Samba. George le povesti ce a văzut. Doctorul Bertram comentă:

— Am citit în cărţi că aşa ceva există. Păcat că n-am văzut şi eu scena. Na, poate voi mai avea ocazia dacă Samba mai stă cu noi.

Făcu o pauză scurtă, apoi continuă, întors spre pitic.

— Dacă cunoşti animalele atât de bine, Samba, atunci poate că ai văzut un Okapi.

— Okapi trăieşte în pădurile de aici. Samba, atunci poate că ai văzut un Okapi. Dacă *Masser* vrea vede Okapi, Samba duce pe ei.

— Ar fi frumos! se bucură doctorul, Okapi sunt însă sub protecţia guvernului nu-i putem vâna. Samba îl contrazice plin de mândrie:

— Okapi în pădure aceasta, Okapi a mea!

Doctorul Bertram decise în linişte să respecte hotărârile de guvern, sperând totuşi că lui George o să le reuşească câteva fotografii bune, cu animalul în libertate. Şi fotografiile cu Okapi sunt rare în Europa. Şi spuse cu voce tare piticului:

— Ne aflăm într-o zonă, cu animale care doar aici se pot găsi, cum este hipopotamul pitic şi gorila.

— Oh, strigă Samba, ignani este aproape. Îi putem vâna curând!

— Am avut noroc că l-am cunoscut pe Samba se bucură doctorul. De mulţi ani îmi doresc o întâlnire cu o asemenea gorilă. Maimuţele astea pot fi de peste doi metri înălţime şi pot cântări peste trei sute de kilograme, dacă este adevărat ce scrie în cărţi şi în rapoartele călătorilor prin Africa.

— Gorila pare a fi cea mai periculoasă sălbăticiune din Africa, spuse căpitanul Farrow.

— Nici nu ştii, tată, cât mă bucur, să pot vedea toate aceste animale ciudate, spuse George cu entuziasm, mi-ar plăcea să văd şi un hipopotam pitic.

— Hipopotamul pitic, la care vă referiţi în jungla cea mai deasă, îi zise doctorul Bertram lui George, este greu să ajungi la el. Dar nici cu okapi nu va fi altfel.

Din adâncul pădurii se auzii un strigăt. Toţi tresăriră, puţin speriaţi. Strigătul avea ceva fioros, nu semăna cu unul omenesc, cu toate că un om putea să-l fi scos. Samba făcu un gest de respingere şi spuse:

— Ignani! Foarte furios! Venit de departe!

— Oare îl vom putea vedea? întreabă George.

— Ignani foarte rău, mai bine dacă nu vine, răspunse Samba. Dorinţa i se împlini. Gorila nu s-a apropiat de tabăra lor. Restul nopţii trecu fără incidente.

Submariniştii se strecurau printre micile goluri din coroanele arborilor din junglă. Păsările ciripeau bine dispuse iar maimuţele râdeau vesele. Fiarele de pradă nu se lăsau auzite de fel.

Aventurierii noştri vâsliră cu scurte întreruperi toată ziua. Râul deveni mai îngust şi mai întunecos. Samba spuse că nu departe era originea râului. Urma ca pe o scurtă porţiune de drum să purtăm barca prin pădure. Pentru a ajunge la un râu pe care să-şi continue drumul.

Transportarea canoei nu a fost de loc uşoară, cu toate că Petre, cu forţa sa de uriaş luase greul muncii asupra sa. Pădurea era atât de invadată de liane, de tufişuri şi de arbuşti, încât aventurierii noştri, erau nevoiţi să-şi croiască un drum, ca să poată înainta. Cu asta au pierdut mult timp. În sfârşit ajunseră după ce parcurseră mai repede ultima bucată de drum, la malul celuilalt râu, de care amintise Samba. Acesta era mult mai lat decât cel precedent.

Puţin înainte de lăsarea întunericului, barca lovi în plin un copac scufundat. O cracă ascuţită străpunse peretele subţire al bărcii şi îi făcu o spărtură care, aşa cum se vedea nu se mai putea repara.

Aventurierii vâsliră repede spre mal. Nu doreau să se scufunde în râu şi să devină crocodililor, care pluteau nemişcaţi pe apă, leneşi, lăsându-şi doar nasurile la vedere.

— Ei şi acum? întreabă căpitanul Farrow, după ce ajunseră pe mal şi Petre declarase că barca nu se mai poate repara.

— Mai bine am fi luat o barcă de aluminiu, zise George.

— Mai bine! îl imită doctorul, reuşind cu greu să-şi reţină o înjurătură nedemnă unui om de ştiinţă.

— Dacă vrem să rămânem o vreme la Samba, putem face să ni se aducă o barcă, propuse George, sau Samba ar putea încerca să ne procure o barcă.

— Asta bine, aprobă piticul. Samba trimite războinici şi aduce bărci.

Căpitanul se gândi puţin şi spuse:

— Ar fi mai bine să ne întoarcem cu una din bărcile noastre. Cât mai este de aici până la satul tău Samba?

— Nu departe, îl asigură piticul!

Datorită accidentului cu barca trecuse ceva timp. Curând urma să se lase noaptea. Cu toate acestea submariniştii o luaseră din loc, prin desiş.

După cum le indicase Samba, mergeau pe malul râului. Deodată auziră deasupra lor, ca un fel de ciripit de păsări şi totuşi diferit de acesta.

Samba scoase un strigăt strident şi deodată, de pe crăcile copacilor săriră jos siluete mici şi întunecate, care îi înconjurară. Submariniştii se speriaseră puţin, la vederea lor la început, dar apoi nu putură să nu izbucnească în râs văzându-l pe Samba cum plin de mândrie spuse:

— Asta războinicii mei, ei crezut mort la mine!

Omuleţii se bucurau mult. Doar unul stătea deoparte, cu o faţă întunecată. Acesta strigă mânios câteva cuvinte, repede, apoi dispăru în desiş. Samba păru că voia să-l urmărească şi

alţi războinici îşi pregătiră arcurile. În cele din urmă Samba dădu din mână şi se întoarse spre căpitanul Farrow zicând:

— Ăsta fost Noga. Stăpânit tribul, când eu am dispărut. Acum el supărat, că eu venit înapoi. A ameninţat la mine, eu trebuie atent.

— Nu cred că Noga îţi poate face mult rău, spuse Farrow, ce poate el să facă de unul singur contra toţi ceilalţi?

— Noga poate merge la alt trib, răspunse mica căpetenie, poate facem mare bătălie, mai bun dacă *massers* pleacă înapoi.

— Ba din contra! Cu atât mai mult rămânem! strigă George. Trimite numai câţiva războinici să ne aducă o barcă. Vrei să-i scrii acum câteva rânduri domnule Rindow, tată?

Căpitanul smulse o filă din notes şi scrise o scurtă comunicare către Rindow. Samba alese trei oameni. Unuia dintre ei căpitanul îi dădu biletul. Samba le mai dăduse câteva instrucţiuni, după care cei trei dispărură în desiş. Dacă s-ar grăbi în patru zile ar putea fi înapoi.

Pe Samba îl salutară cam cincisprezece pitici. La ordinul şefului dispărură cam opt. Ceilalţi îi însoţiră pe Samba şi pe aventurieri mai departe.

Piticii erau atenţi, prudenţi. Se uitau mereu în toate părţile. După o jumătate de oră, George îl întrebă pe Samba dacă se teme cumva de vreun atac. Piticul răspunse cu seriozitate:

— Noga foarte periculos, *Masser,* noi trebuie atenţi.

— Dar se poate el pune atât de repede în legătură cu un alt trib, Samba? Sau tribul acela este aici în apropiere?

— Noga poate trage cu un arc sau să ia sarbacana, răspunse Samba. El merge la alţii, dacă vede că Samba şi războinicii lui atenţi.

— Deci să ne aşteptăm la săgeţi otrăvite, murmură George.

Întunericul se lăsă repede. Acum era mai uşor pentru Noga să-i ochească dintr-o ascunzătoare bună. Desigur, nici el nu vedea, decât neclar ţinta, dar o săgeată poate fi orientată şi după auz. Pitici se deplasau în deplină linişte, nu însă şi aventurierii, chiar dacă nici lor nu le era străină deplasarea prudentă pe timp de noapte prin junglă.

Deodată Samba se opri şi şopti brusc:

— Total linişte *Masser!* Samba vede întâi cu războinici, unde este Noga!

Nu aşteaptă răspunsul nostru şi dispăru cu ai săi în beznă.

Aventurierii rămaseră liniştiţi pe locurile lor în aşteptare. Nu puteau înţelegem cum ar fi putut Samba şi ai lui să-l descopere pe Noga în beznă, în desiş sau undeva în vreun copac.

După câteva minute se auzi o voce înceată lângă căpitan şi fiul acestuia.

— *Masser* acum poate veni Noga plecat.

La primul sunet al vocii George tresării. Nu auzise când se întoarse micul şef cu oamenii săi înapoi.

Merseră încet mai departe. După o oră apăru în faţa lor lumină de foc. Ajunseră curând într-un luminiş. La marginea acestuia, în adăpostul giganţilor junglei stăteau colibele tribului de pitici.

Satul era împrejmuit de un gard din plante cu spini. La intrare ardeau două focuri, lângă care doi pitici stăteau de veghe.

Un număr de pitici erau acolo ocupaţi cu construirea unei colibe mai mari. Samba arată spre colibă şi spuse: Coliba pentru *Masser.* Celelalte prea mici! Aventurierii noştri au fost foarte mişcaţi de atâta amabilitate. Războinicii trimişi de Samba se grăbiră să ducă în sat vestea sosirii şefului lor însoţit de câţiva albi. Căpitanul mulţumi din inimă lui Samba. Samba fluieră scurt şi pe dată şi imediat pătrunseră prin intrarea gardului de spini grupuri de siluete mici, care se aranjară într-un şir lung ca să salute pe străini. Se aprinseră focuri noi. În lumina tremurătoare piticii arătau ciudat. Unii purtau bărbi care nu concordau cu statura lor de copii. Toţi bărbaţii purtau arcuri. Săgeţile erau în tolbe prinse cu un şnur în jurul corpului. Unii aveau sarbacane şi păreau a fi războinici deosebiţi, fiind şefi peste grupe mai mici, pentru înţelegerea noastră, un fel de comandanţi de pluton.

La întrebarea pusă de căpitan, micul şef răspunse:

— Samba văzut aşa la războinici albi şi Samba face la fel. Mai bine noi la lupta aşa. În ce priveşte însă spiritul de luptă al soldaţilor. Samba nu era deosebit de impresionant. Şeful le vorbi alor săi. Le spuse de sigur cât de mult îl ajutară musafirii săi albi. La sfârşitul cuvântării se ridică un strigăt general de bucurie.

Micul şef îşi conduse oaspeţii prin sat. Acesta nu se deosebea de celelalte sate de negrii doar prin aceea, că erau mai mici şi mai joase. Lângă fiecare colibă şerpuiau de pe crăcile groase ale arborilor câteva liane. Samba îi explică lui George, că ele serveau războinicilor, în caz că ar fi fost atacaţi, pentru a se refugia în frunzişul copacilor.

— *Masser* foarte deştept. Noi trăim în copaci ca şi pe pământ. Ştim să luptăm bine de sus, din copacii!

Deasupra unui foc din afara gardului de frigea o coapsă mare de antilopă. Era pe terminate. Aşa că oaspeţii lui Samba se putură aşeza la masă. La urma bărbaţii tribului de pitici prezentară oaspeţilor un dans războinic. George era peste măsură de fericit să poată vedea toate acestea. Dacă Samba nu ar fi fost întâmplător prizonierul şefului Mbego, ei n-ar fi putut trăi toate acestea.

Când aventurierii inspectară coliba lor, între timp bine terminată, văzându-l pe George cum scruta crengile, Samba îi linişti.

— *Masser* poate bine dormi. Războinicii mei veghează în copaci. Noga şi duşmani nu pot să se furişeze.

De undeva din pădure se auzi răpăitul unei lokoli (tobă de semnalizare). Samba şi ai lui ascultă încordaţi, le fel şi alibi. Dintr-o altă direcţie răspunse o altă tobă. Dialogul dintre ele dură o vreme. Apoi amuţi total.

— Noga a chemat ajutor de la alt trib. Acum avem mult duşman. *Masser* mai bine merge la ţărmul mării, spuse Samba cu seriozitate.

— Nu, noi vrem să te ajutăm cât putem, răspunse Farrow decis, avem şi noi arme şi încă bune.

Făcea aluzie la grenadele cu gaz ameţitor, din care toţi luaseră câte trei bucăţi. Contra gazului inofensiv, dar care putea adormi preţ de o zi orice atacator, nu se putea apăra nici un agresor, nici pe sol nici în copaci.

— Sunetul uneia din tobe venea de la sud-est, cealaltă de la nord-vest, îi spuse George micului şef, deci puteau fi atacaţi din două direcţi simultan. N-ar fi mai bine să întărim paza de copaci, Samba?

— Aşa face Samba, răspunse piticul, dar Masser poate încă dormi liniştiţi. Războinici mei trezesc la ei, când este pericol.

— Bun, hotărî Farrow, să ne odihnim puţin. Cu atât mai bine vom fi dacă se ajunge la bătaie. Fiecare să aibă arma la îndemână pregătită. Focurile însă mai bine le stingem. Micul şef dădu din cap şi le dădu războinicilor săi câteva ordine. Focurile fură repede stinse cu pământ.

În schimb se aprinseră alte focuri peste câteva minute, de-a lungul marginii luminişului. Lumina lor făcea vizibil coroana copacilor din apropiere, făcând imposibilă o apropiere prin surprindere pe calea copacilor. Satul şi coliba aventurierilor rămaseră în beznă.

— Foarte bine! laudă Farrow măsurile luate. Acum nu se vor putea apropia neobservaţi.

— Noga foarte şiret, la fel şi Kura şef la celălalt trib, spuse Samba serios. Nu va fi uşor la noi!

— Doar avem grenadele noastre cu gaz, spuse George repede.

— Mai întâi să aşteptăm să vedem dacă le vom putea folosi. Doctorul Bertram era mai rezervat.

— Acum să ne culcăm, decise căpitanul.

Aventurierii intrară în colibă construită de pitici pentru ei.

II
LUPTA NOCTURNĂ

CEASUL DE MÂNĂ cu cadran fosforescent a lui George arăta exact ora două, când el şi camarazii lui fură treziţi printr-o uşoară mişcare.

În mod mecanic George întinse mâna după pistol, când auzi din întuneric vocea lui Samba.

— *Masser* trebuie sculare. Duşmani aproape. *Masser* să fie în linişte şi părăseşte coliba.

Curând submarinistii îşi puseră centurile cu arme şi-şi luară carabinele.

Părăsiră coliba în mare linişte. Marginea luminişului era intens luminată de focuri. Nici un războinic de a lui Samba nu se mai vedea şi totuşi în focuri cădeau permanent crengi uscate.

Piticii şedeau deci, sus, în coroanele copacilor, deasupra focurilor şi-aruncau cu crengi uscate. Satul era scufundat în beznă. Samba îşi instrui oaspeţi pentru posibilitatea că ar urma să fie atacaţi.

— *Masser* mai bine se opreşte la gardul cu spini, acolo cel mai sigur.

Samba îi conduse până al gard. Locul era bine ales. Puteau vedea tot luminişul şi respinge orice atac eventual venit de acolo, cu armele de foc. Gardul ales le oferea o bună protecţie contra săgeţilor din arc sau de sarbacană. George nu a fost prea de acord să se refugieze într-un loc atât de sigur, voia mai degrabă să intre în pădure şi să-l întâmpine acolo pe inamici, dar atât tatăl său cât şi Samba refuzară categoric să-şi dea asentimentul, pericolul fiind prea mare.

— Doar nu ne vom expune în mod inutil băiete! Vom mai avea de lucru, dacă se îngroaşă gluma, fii sigur!

În pădurea întunecată din spatele satului se auzeau trosnind vreascuri şi crengi.

— Duşman acum foarte aproape, explică Samba. Eu merg la războinicii mei. *Masseri* rămâne aici!

Într-o clipă micul şef de trib dispăru. Căpitanul le ceru camarazilor săi să rămână în deplină linişte.

Din nou trosniră crengi uscate. Se auzea ca şi cum războinicii aflaţi între crengi, în copaci, ar fi răniţi.

Dar cine putea şti dacă erau prieteni sau duşmani?

George de-abia suporta tensiunea. Nu-i plăcea de loc, că nu putea interveni în lupta silenţioasă ce se desfăşura deja în coroanele copacilor. De asemenea, supraveghea în plus

marginea opusă a poienii. Poate că se va arăta vreun inamic imprudent.

Căpitanul păru să-i ghicească gândurile. Şi-i şopti fiului său:

— Nu trage imediat, dacă apare vreun războinic. Nu ştiu dacă ar fi unul din oamenii lui Samba sau al lui Noga! George înţelese.

La intervale de aproximativ două minute căzură la pământ dintre crăci trei corpuri omeneşti – răniţi şi morţi. George se cutremură de fiecare dată.

Prin liniştea ei, lupta din copaci avea ceva sinistru. Nu se vedea şi nici nu auzea nimic.

Deodată se auzi un strigăt scurt şi puternic. Submariniştii se uitau în jur, neputându-şi explica cauza acestuia.

Apoi se speriară. În spatele lor se făcu brusc lumină, iar aceasta creştea repede în mărime şi intensitate. Ce se întâmplase?

Inamicii trăseseră cu săgeţi aprinse în colibele satului, ale căror acoperişuri din vreascuri uscate ardeau curând puternic.

Căpitanul aruncă o privire scurtă spre incendiu, apoi spuse:

— Trebuie să căutăm adăpost în întuneric, aici în curând nu mai suntem în siguranţă. Focul poate atinge gardul ăsta uscat. Apoi putem fi văzuţi din copaci. Asta trebuie să evităm cu orice preţ.

— Cât mai aproape de gard, acolo încă mai suntem protejaţi.

Tocmai voiră să o ia din loc când apărură lângă ei o mică siluetă, pe care o recunoscuseră. Era Samba, care le spuse:

— *Masser* acum repede în pădure! Dar foarte periculos!

— Tată, spuse George, vântul s-a înteţit, fumul de la colibe merge direct în pădure. Am putea acum folosi grenadele noastre cu gaze, dacă acolo nu mai sunt oameni de-ai lui Samba. N-ar putea să-şi cheme oamenii aici? Aici încă va mai fi o vreme întuneric. Pe ceilalţi i-am putea ameţi cu gazul. Aşa am evita un masacru mai mare, iar oamenii lui Samba ar avea destui prizonieri, pe care i-ar putea păstra ca ostatici sau ca obiecte de schimb.

Farrow a fost de acord şi-i explică planul lui Samba. Apoi se adresă camarazilor:

— Trebuie să aruncăm grenadele cât mai sus posibil, ca să explodeze unde crăcile sunt mai numeroase. Aşa efectul gazului este mai sigur. Samba se încredea orbeşte în prietenii săi albi. Scoase un fluierat strident prin care îşi

chema războinicii înapoi, care apărură într-adevăr, strecurându-se de-a lungul gardului.

Submariniştii se despărţiră. Căpitanul şi fiul său o luară la dreapta, Petre şi doctorul la stânga, în afara gardului.

Treaba nu era lipsită de riscuri, căci timp de câteva secunde apărură în lumina colibelor incendiate. Într-un loc luase deja foc şi gardul. Crengile şi spinii uscaţi erau o hrană ideală pentru foc, iar prin căldura focului se înteţise şi vântul.

— Fii gata să arunci grenadele! îi şopti Farrow fiului său, care doar dădu din cap că a înţeles. Cele două grenade din dreapta şi două din stânga zburară aproape simultan în copaci şi produseră un front foarte mare de gaze. După câteva secunde se arătă şi efectul. Era ca şi cum o furtună puternică de toamnă ar scutura nişte nuci sau nişte castani. Tot mai multe trupuri ameţite începură să cadă printre crengile şi crăcile uriaşe ale pomilor.

De cum aruncară grenadele aventurierii se retraseră la gardul de spini. Trebuiau să iasă din lumina focului, căci exista posibilitatea ca unii din micii agresori să nu fi fost atinşi de gaze.

— Ce a fost asta, *Masser?* întreabă micul Samba foarte mirat, după ce camarazii ajunseră la el şi la oamenii săi.

— Duşmanii nu sunt morţi, doar ameţiţi până mâine noapte. Îi avem doar pe cei ascunşi în pădure. Acolo unde au căzut din copaci duşmani, războinicii tăi să nu se ducă timp de o oră altfel vor ameţi şi ei. Doar acum poate că ar reuşi să cureţe de adversari bucata acea de pădure, de dincolo.

Samba era o căpetenie cu talente tehnico-strategice. Dădu repede câteva ordine. Într-o clipită războinicii săi dispărură de la gard şi se furişară pe căi ocolite spre zona indicată ocolind lumina, focurilor din poiană. Camarazii aşteptară împreună cu Samba şi cu restul luptătorilor săi cam o jumătate de oră. Vântul se înteţise şi duse gazul mai adânc în pădure, ceea ce a surprins rezervele inamicului, care tocmai voiau să înainteze.

Flăcările cuprinseră între timp aproape toate colibele satului. Era o chestiune de timp, până ce şi gardul s-ar afla în flăcări. Era deci timpul pentru a se replia definitiv în pădure.

— Unde sunt femeile şi copii tribului? Întreabă Farrow.

Samba răspunse ca un om prudent de stat.

— Dus deja în siguranţă în alt sat.

— Unde este satul? vru să ştie Farrow.

— Nu departe. Dar duşmanii nu atacă. Nu obicei la luptă să atace femei şi copii, bătrâni. Numai bărbaţi luptă.

Din gard ardeau deja porţiuni tot mai mari. Era timpul de a intra la adăpostul întunecat al pădurii. Alergară în zig-zag. Ajunseră la pădure fără pierderi, cu toate că le şuierară săgeţi pe lângă capete.

George şi Petre îşi memoraseră bine direcţia din care veniră săgeţile. Din stânga. Şi acolo ardeau focuri şi stăteau în copaci străjerii lui Samba, dai inamicii veniţi dinspre nord ocoliră în arc larg linia directă de atac şi aşa şi pe observatorii lui Samba.

Altă explicaţie nu era pentru provenienţa săgeţilor.

George se simţi tentat să targă câteva focuri de armă în coroanele copacilor, dar tatăl său îl opri, era posibil ca în acelaşi copac să stea unul lângă altul amic şi inamic.

După ce intrară puţin în junglă, Samba se opri.

— Aici nu mai este aşa periculos, şopti piticul. În jurul nostru în copaci peste tot războinici mei sunt, care foarte atenţi.

Camarazii rămaseră liniştiţi. George vru să-l întrebe ceva pe Samba dar constată că acesta dispăruse în linişte ca un şarpe. Căpitanul pe care George îl informă se linişti. Dacă Samba se îndepărtase de oaspeţii săi, atunci şansa de a fi atacaţi sau de a fi atinşi de săgeţi se diminuase. Trecu un sfert de ceas. Nu îndrăzniră să intre mai adânc în pădure, ca să nu-şi trădeze poziţia prin mişcarea crengilor.

George care era cel mai în stânga auzi deasupra şi lateral, între crengi, un zgomot uşor. Oare ce putea fi? Acum se auzi din nou trosnetul. Nu putea fi decât un inamic, care depăşise străjile lui Samba.

George ridică prudent pistolul gata de tragere, aplecându-se în faţă şi ascultând cu atenţie. De la focul care cuprinse deja tot gardul răzbătea o rază slabă de lumină până la ei şi se vedeau trunchiurile câtorva giganţi ai junglei. Zgomotul, un uşor scârţâit, se repetă, venind astă dată de undeva de jos. Putea veni doar din tufişul des, care la câţiva paşi de el îşi desfăcea ramurile.

Trecuseră două-trei minute. Foşnetul se repetă, dar la câţiva metri de George. Acum se auzi un trosnet uşor, ca de lemn care se îndoaie. George ştiu pe dată ce se întâmplă. Acesta era zgomotul făcut de un arc mai vechi, de lemn, când este întins. Inamicul de vis-a-vis îl zărise pe George. În fiecare clipă putea porni o săgeată ucigaşă spre el. Dar George nu voia să-l ucidă pe atacatorul din tufiş, dar nici să-l rănească.

Trase de aceea ceva mai sus, vrând să-l sperie. Scopul a fost atins.

Crengi rupte şi un foşnet rapid arătau că adversarul a fugit în junglă. Micii negrii aveau un respect mare pentru armele de foc ale albilor.

În semn de aprobare, Farrow îl bătu pe umăr.

Deodată, nu departe de ei se auzi un lokoli. Curând se auziră multe alte zgomote şi toată pădurea se trezi la viaţă. Îşi strânseră armele în mâini, ca să se apere la nevoie. Dar curând îşi dădură seama că inamicii o luaseră deja la fugă. Apărarea inteligentă a războinicilor lui Samba şi colaborarea cu alibi spulberaseră atacul de bază al duşmanilor, piticii dintr-un sat vecin, care prea repede nu s-ar mai încumeta să-l repete. Suferiseră pierderi grele. Nu ştiau încă, că majoritatea luptătorilor lor fuseră doar ameţiţi şi urmau să-şi revină bine merci peste douăzeci şi patru de ore.

— Fugarii ar putea intra în norii de gaze încă active, jubilă George.

— Foarte probabil, spuse doctoral Bertram.

Nu după mult timp se şi auziră din nou, zgomote ca de vreascuri rupte.

Apoi se auzi imediat glasul lui Samba care strigă înfundat:

— Nu trage, *Masser,* eu, Samba!

— Vino, îi răspunse căpitanul.

Curând micul şef stătea în faţa lor.

— *Masser* auzit cum fugit duşmani? întreabă el.

— Desigur, fu răspunsul lui Farrow.

— Samba mult mulţumesc la *Masser.*

— Asta am fi făcut-o pentru orice prieten, interveni George.

— Au dispărut toţi inamici? întreabă Farrow, sau mai trebuie să fim atenţi, rămânem în desiş? Sau putem ieşi în poiană?

— *Masser* poate ieşi în poiană, zise categoric Samba, duşman fugit cu toţi. *Masser* poate doarme lângă foc, unde cald. La noapte frig!

— Ne-am salvat păturile, nu ne va fi frig, constată Farrow, în fond n-avem acum mai bun de făcut decât să ne odihnim.

— Samba pune pază bune, pentru prietenii albi.

— Mai bine ne facem un foc nou, în mijlocul luminişului, propuse doctoral Bertram.

— Nu vine duşman aproape. Samba are grijă, promite solemn micul şef.

După ce-şi cheamă prin câteva fluierături războinici, micul şef îi conduse pe camarazi la poiană. În mijlocul ei a fost aprins un nou foc, întreţinut mereu de piticii amabili cu vreascuri uscate. Din frunze au pregătit un culcuş moale şi peste care camarazii şi-au întins o pătură. Înainte de a se culca, îl întreabă pe Samba:

— Ce vei face cu duşmanii ameţiţi?

— Duşmani aparţin la *Masser,* răspunse Samba repede.

Era la ei obiceiul ca prizonierii să aparţină celor ce i-au capturat.

— Frumos, zise Farrow, de asta vom vorbi ziua. Cred că ajunge să le luăm armele şi să-i trimitem acasă. E mai bine, decât să-i ţinem captivi mult timp, trebuind să-i hrănim şi să-i păzim. În afară de asta, ai lor pot veni oricând şi să-i încerce să-i elibereze, dacă află că de fapt nu sunt morţi.

— *Masser* are dreptate, răspunse Samba după un timp. Noga însă mereu periculos, om rău.

— Vom vorbi şi despre el, dacă s-ar afla printre cei ameţiţi, spuse căpitanul. El îţi aparţine, Samba: el te-a trădat şi a asmuţit tribul celălalt contra ta şi a războinicilor tăi.

Doctorul Bertram părăsise grupul. Un războinic de-a lui Samba, înarmat cu o sarbacană îl conduse la răniţi pe care războinicii ceilalţi îi adunaseră într-un loc anume. Într-o parte erau răniţi din tribul lui Samba, în cealaltă cei din tribul duşman. Doctorul Bertram îi trata bine pe răniţi fără nici o discriminare. Pentru el ca medic nu existau prieteni şi duşmani, ci doar oameni pe care el ca şi om trebuia să-i ajute.

Camarazii se culcară şi curând adormiră. După efortul zilei şi luptele nocturne aveau nevoie de refacere şi odihnă.

Sub protecţia piticilor se simţeau în deplină siguranţă, aşa că Farrow nu se gândi nici o clipă să pună în plus pază dintre ai lui pe cineva.

Odată George se trezi crezând că cineva îl trage de braţul stâng, pe care-şi sprijinea capul. Fără să se ridice, deschise doar ochii şi scrută preţ de câteva minute un gigantic arbore de cauciuc o să fie un pericol acolo, mascat de frunzele cărnoase. George adormi din nou. Visase doar.

Era starea de după o tensiune nervoasă prelungită. Mai visă că în arborele de cauciuc era, ascuns un duşman, pe care încerca să-l doboare cu câteva focuri de pistol. Dar nu avea putere, în ciuda eforturilor de a ridica arma pentru a

ochi şi pentru a trage. Somnul nu a fost reconfortant pentru George.

Mai târziu strigă în somn, trezindu-l pe tatăl său, ca şi pe câţiva războinici de ai lui Samba. Dar nu a fost nimic.

După ce se convinse că pe George nervii îl lăsaseră, provocându-i vise urâte căpitanul se culcă din nou şi curând adormi.

Şi doctorul Bertram a fost trezit de strigătul lui George. Încă nu adormise, când Samba veni încet spre grupul lor. Micul şef îi şopti:

— Noga nu ameţit, el mort. L-a lovit o săgeată a unui războinic de la mine.

— Atunci s-a terminat cu duşmanul principal, nu mai poate aţâţa şi alte triburi contra ta. Le voi comunica asta camarazilor mei, când se trezesc. Acum să-i lăsăm să doarmă. Îşi merită din plin odihna.

Samba a fost de acord. Se retrase şi schimbă străjile, pentru ca şi cei ce vegheaseră până atunci să se poată odihni, după toate eforturile.

Doctorul se gândi că acum cu atât mai uşor să pună în practică versiunea căpitanului Farrow de a-i elibera pe inamicii ameţiţi, acum că Noga nu mai exista. Precis că le-a pierit pofta de a-i ataca după ce făcuseră cunoştinţă cu adversarii şi cu prietenii lor albi.

Restul nopţii trecu fără alte incidente.

Când camarazii se treziră dimineaţa, îi aştepta un spectacol ciudat, toţi cei ameţiţi până la unul erau lungiţi la pământ. Oamenii lui Samba îi aduseseră încă în timpul nopţii. Samba păşi spre ei, văzându-i treziţi şi le spuse cu recunoştinţă:

— Ei nu vor mai lupta contra poporului meu. Ei acum au frică. Samba trebuie mult mulţumeşte la *Masser.*

III
CU SAMBA LA VÂNĂTOARE

— VREI SĂ-I LAŞI SĂ PLECE LA AI LOR, când se trezesc, întreabă Farrow.

— Da, răspunse Samba, dar întâi ei fac colibe la războinicii lui Samba, căci eu au distrus colibele noastre.

— În regulă, ei se vor trezi la noapte. Vei voi să fi de faţă, ai dormit deja?

— Nu mult, la Samba nu trebuie mult somn după luptă.

— Cum vrei. Şi noi ce facem peste zi?

— Vânăm. Samba arată la *Masser* unde este okapi.

— Ne-ar plăcea să vedem un okapi în libertate, spuse Farrow, dar nu vrem să-l vânăm. Sunt pe cale de dispariţie şi nu vrem să contribuim şi noi la asta.

— Okapi aparţine lui Samba în pădure, zise micul şef.

Nu a înţeles ce a vrut să spună căpitanul, dar a fost de acord cu intenţia acestuia. Erau doar oaspeţii lui, aveau armele lor, cu care puteau ameţi dintr-o dată şiruri întregi de duşmani, fără ca măcar să se apropie de ei. Vor fi având deci obiceiuri proprii de vânătoare. Poate nu le plăcea carnea de okapi.

Ieri le plăcuse mult pulpa de antilopă. Samba îşi propuse să repete la întoarcere meniul.

Doctorul Bertram se bucură mult, de a vedea rarul animal şi-şi pregăti aparatul de fotografiat încă înainte de dejun. Şi George avea un aparat, cumpărat recent şi încă puţin folosit, bucurându-se alături de doctorul Bertram de ceea ce urma să vadă.

După dejun Samba spuse cu seriozitate:

— *Masser* acum porneşte. Avem drum lung.

— Suntem gata! se grăbi doctorul Bertram.

Samba a luat conducerea grupului. Drumul ducea în cea mai deasă junglă.

Curând, după ce se strecuraseră prin tufişuri, dădură de o potecă. Piticii erau aşadar vânători iscusiţi dar ei ştiau să aprecieze şi căile mai bune de acces.

— Poteca este proaspăt tăiată, constată George după un tip.

— Eu am trimis la asta războinicii mei, făcu Samba cu oarecare mândrie, pentru ca prietenii albi să poată mai uşor umbla. Nu este duşmani în apropiere. Masser poate să fie liniştit!

Samba se gândise la toate, ca o gazdă bună ce era!

Sub acoperişul de frunze domnea o arşiţă umedă. Camarazii fură curând leoarcă de sudoare. Aşa o junglă luxuriantă nu văzuseră prea des.

— Ce minunat a aranjat natura totul, spuse doctorul Bertram către George care mergea înaintea lui, în jungle asta deasă, oamenii cu statură normală de abia se pot mişca. Natura i-a creat pe pitici, ca să se strecoare şi prin cele mai dese hăţişuri. Oameni, mici, agili ca şi amicii noştri. Dacă nu pot pe sol, pot umbla în copaci, drumuri de la cracă la cracă, de la copac la copac. Pe gorilă însă, care de asemenea trăieşte pe aici, natura a înzestrat-o cu puteri mari, tocmai ca să se poată deplasa prin desişul vegetal.

— Frumoasă explicaţie, răspunse George şi cu săgeţile lor mici otrăvite, piticii le sunt superiori solidelor gorile.

În fruntea coloanei Samba ridică braţul şi-şi întoarse faţa.

— *Masser* acum nu vorbeşte, căci sperie animale.

Curând ajunseră la o mică poiană acoperită aproape totul de crăcile arborilor din jur, aşa că lumina ajungea doar filtrată în jos. În mijloc era un izvor care se revărsa peste pietre şi grohotiş, după care pătrundea în humusul moale al solului pădurii. Samba le făcu un semn, să se apropia de copacii ce mărgineau poiana.

Aşa stătură mult timp nemişcaţi. Apoi Samba ridică din nou braţul. Camarazii nu auziseră decât ţârâitul greierilor şi zumzetul insectelor, fără număr, râsul răguşit al vreunei maimuţe din depărtare şi cântec de păsărele, indiferent la arşiţa din junglă.

Deodată se speriaseră cu toţi. În tufele din faţă apăru trupul uriaş al unei gorile. Era cel puţin la fel de mare ca Petre, dar de două ori mai lată în umeri.

Fiara se apropie încet de izvor. Vântul era favorabil. Nu-i putea mirosi pe oameni. Aceştia nu îndrăzniră să se mişte din loc, nici măcar pistoalele nu şi le scoaseră.

Până la izvor erau cam douăzeci de metri. Puteau urmări orice mişcare a gorilei. Doctorul Bertram îşi reţinu respiraţia. Puţini oameni reuşiră să se apropie atât de o gorilă, fără să fie simţiţi de aceasta.

Gorila se opri izvor. Îşi întinse în jos braţele şi bău, după care se ridică şi se îndreaptă arătându-şi toată mărimea. Atunci privirea i se abătu asupra siluetelor nemişcate de la marginea poieniţei. Gorila îşi ridică buzele şi dezgoli caninii, apoi începu încet să se lovească cu pumnii în piept. Din gâtlej îi ieşi un sunet gutural. Păşi cu prudenţă spre oameni, mai făcu un pas, se îndreaptă şi se răsuci, atât de

tare, încât oamenii tresăriră fără să vrea. George îşi smulse pistolul, dar Samba îl opri:

— Nu trage *Maser!*

Micul şef făcu trei paşi spre uriaşul junglei. Era ceva straniu. Micul om şi uriaşa maimuţă. Samba îşi ridică braţul poruncitor.

Cu o voce înaltă, stridentă, Samba îi vorbi gorilei. Aceasta încremeni. Doar arareori îşi maltrata pieptul păros cu pumnii. Apoi lasă braţele să-i atârne. Samba continua să-i vorbească. Înnebunise oare? Cel puţin aşa gândea căpitanul Farrow. Dar şeful pigmeu ştia ce făcea. Mai făcu un pas spre gorilă. Aceasta l-ar fi putut atinge, dacă şi-ar fi dus braţele la orizontală. Samba continua să-l vorbească, tot mai vehement. Fiara îşi întoarse brusc capul masiv şi se uită neliniştită în jur. Samba îşi continua şi mai rapid şi mai insistent trăncăneala, iar camarazii neştiind dacă acesta vorbeşte în vreo limbă sau pur şi simplu emite sunete înalte şi joase, alternative.

Samba se apropie şi mai mult de gorilă iar aceasta începu să se retragă, după care se întoarse brusc. Cu un mers legănat de marinar o luă spre desiş unde se strecură cu iscusinţă. După ce crengile se închiseră după silueta masivă, doctorul Bertram zise cu voce înceată:

— A fost realitate sau am visat în plină zi?

— Sunt la fel de fără explicaţii ca şi dumneavoastră, şopti Farrow, aşa ceva n-am mai văzut. Asta nu ne va crede nimeni!

Samba se întoarse spre camarazi şi spuse:

— Ignani cunoaşte pe mine. El nu bărbat bătrân, periculos, el are femeie cu copii. Am spus că omor la el dacă nu merge. *Masser* merge mai departe, ignani fugit.

Ceilalţi se priviră scuturând din cap. Asistaseră la o minune de la tropice, pentru că nu găseam explicaţii. Aşa ceva se întâmpla mai ales în India, ţara celor o mie de taine.

— Există vânători de lei, care în teritoriul lor cunosc fiecare leu în parte şi ştiu cum se comportă acesta faţă de familie. Astea sunt observaţii exacte. Dar ce am văzut acum depăşeşte orice închipuire.

Micul şef se îndreaptă spre nord unde continua poteca proaspăt tăiată. Poteca făcea mai multe cotituri, ocolind deseori trunchiuri enorme.

Samba deveni prudent. Camarazii îl imitară în mod automat, se mai deplasaseră cam o jumătate de oră. Apoi dădură peste patru pigmei. Aceştia aveau pe lângă arcuri şi săgeţi nişte cuţite lungi de vânătoare.

Erau războinicii trimişi de Samba ca să le deschidă drumul în junglă. Vorbiră încet ceva cu şeful lor. Faţa lui Samba se lumină. Se bucura vizibil că putea să le arate ceva, ce nu vedea orice alb în Africa.

Micul şef îşi duse arătătorul la buze. Doi dintre oamenii săi se strecurară ca nişte şerpi prin tufe, dând prudenţi crengile de o parte. Samba îi făcu semn lui Farrow să vină singur.

Acesta se târî prudent prin tufiş scrută cu atenţie prin desiş şi se retrase apoi, scuturând din cap. Samba îl chemă apoi pe doctorul Bertram. Acelaşi spectacol ca şi pentru căpitan. Doctorul nu se mai putea dezlipi de spectacolul ce i se oferea. Samba trebui să-l împingă cu blândeţe la o parte, pentru ca şi George şi Petre să asiste la spectacolul inedit.

La nici trei metri de capătul tufişului curgea un râu prin junglă. Suprafaţa apei era învăluită într-o penumbră misterioasă, aproape de mal se vedea un corp masiv al unui animal, totuşi mai mic decât hipopotamul. Era legendarul hipopotam pitic, pe care doar puţini exploratori îl văzuseră. După ce Petre se retrase, George se întoarse la orificiul pe care oamenii lui Samba îl mai ţineau deschis. Îşi duse camera foto la ochi şi o declanşă rapid de câteva ori. Animalul putea măsura cam un metro şi jumătate, fiind la fel de masiv ca hipopotamul obişnuit.

Fără să simtă că este observat, smulgea plante din malul râului, care dispăreau în botul lui mare, era vizibil încântat. Îşi întrerupea activitatea doar pentru a adulmeca, dar pe oameni care-l observau nu-i sesizase. Deodată tresări. Auzise ceva. Cu o viteză nebănuită se aruncă în apă şi se scufundă. George a mai făcut o fotografie cu cercurile care se formaseră la suprafaţa apei şi care veneau spre mal.

Pigmeul dădu drumul la crengile care depărtate lăsau să se vadă panorama insolită.

— Dacă vrem, zise Samba încet, putem merge la mal. El vine curând iar sus. Farrow scutură din cap, cu toate că ştia că fiul său şi doctorul Bertram ar fi vrut să vadă mai multe lucruri legate de viaţa ciudatului animal, el nu voia să tulbure liniştea junglei. Îi ajungea ceea ce văzuse. Şi apoi George făcuse câteva poze, de care Farrow spera că reuşiseră şi care puteau fi nişte amintiri de neuitat.

Peste o oră ajunseră din nou la o mică poiană. Din mijlocul ei se ridica un fum albăstrui, după miros ştiură despre ce este vorba. Samba nu trimisese doar patru războinici în faţă ci şase. Doi dintre ei înaintaseră mai

departe şi vânaseră o gazelă de pădure ale cărei coapse se frigeau deasupra focului.

Aventurierii simţiră că le era foame. Samba laudă frăgezimea fripturii, care curând era gata. Războinici aduseră cu ei şi nişte lipii care semăna cu pâinea, aşa că în curând luminişul a fost locul unui prânz bogat şi minunat.

După masă, merseră după Samba, mult timp prin pădure, în căutarea unui okapi.

Piticii depărtau la tot pasul crengile şi se aplecau până la pământ în căutarea de urme. Samba era cel mai zelos.

Soarele depăşise zenitul. Nici urmă de okapi. În sfârşit ajunseră din nou la marginea poienii unde prânziseră.

— Azi nu vedem okapi, zise Samba, *masser* nu supărat. Okapii retras în pădure deasă.

Mâine iar mergem aici, poate noroc mai mult. La un semn al şefului adunară carnea crudă sau doar puţin friptă şi dispărură pe potecă. Samba mai aşteptă o vreme până ce ceru să se întoarcă înapoi în sat.

— Poate vedem cita, spuse el optimist, cita poate speriat de războinici care mers înainte, dar poate curând întoarce.

— Mi-ar plăcea să văd pe aici un leopard, îl întrerupse George.

— Cita poate fie împuşcat, făcu şeful pigmeu, arătând spre pistol.

— Mai bine fac poze cu leopardul, răspunse George.

Asta Samba nu o putea înţelege. Camerele foto şi importanţa lor îi erau necunoscute. Nici însoţitorilor săi nu le puteau explica, fără a le arăta pozele făcute în prezenţa lor.

Grupul s-a deplasat în linişte pe potecă înapoi.

Cât Samba nu era îngrijorat în capul coloanei, nu exista pericol. În apropierea luminişului unde întâlnisem gorila, Samba ridică mâna. Probabil că în apropiere se afla un leopard al cărui domeniu de vânătoare era destul de mare şi care îşi făcea siesta peste ziua fierbinte între crăcile unor copaci favoriţi.

Samba se opri câteva secunde în linişte. Apoi o luă mai departe, pe potecă, încordat, ca şi cum el ar fi fost fiara căutată.

IV
VÂNĂTOAREA CONTINUĂ

CAMARAZII ÎŞI SCOASE PISTOALELE. Cum Samba era foarte prudent, considerau că feline aşteptată de şeful piticilor trebuia să fie periculoasă. Cu ochii mijiţi George se uita atent, mai ales la crăcile joase ale arborilor, pe care le ştia că sunt locuri preferate de ascunzătoare pentru leoparzi. Şi Samba se uita mereu în sus. Inspira perceptibil aerul, ca şi cum ar putea adulmeca apropierea felinei. E posibil ca popoarele sălbatice să mai posede această capacitate pe acre noi, civilizaţii am pierdut-o de mult, prin suprasolicitarea ei cu mirosuri tari, de chimicale, de carburanţi, etc!

Samba se opri, urmat de ceilalţi. George urmări cu privirea direcţia în care se uita piticul, dar nu descoperi nimic. Coloritul frunzelor, era atât de pestriţ, încât feline pătată avea cea mai bună camuflare imaginabilă.

Mulţi cred că tigrul cu blana sa dungată este uşor de observat în jungla indiană. Din contra, tocmai acea coloraţie îi oferă cea mai bună protecţie, mai ales între bambuşi, unde dungile blănii tigrului aproape se confundă cu mediul.

Samba îşi ridică încet mâna stângă, mai făcu câţiva paşi mici şi se opri din nou.

George nu mai înaintase. Dacă se ţinea prea aproape de pitic nu ar fi avut spaţiu suficient nici pentru pistol, nici pentru aparatul foto.

După încă câţiva paşi ai lui Samba, George observă pe o cracă deasupra potecii o mişcare de-abia perceptibilă. Putea fi o felină în aşteptarea prăzii. Cum craca era chiar deasupra lui Samba George strigă:

— Samba sari înainte!

Fără şovăire pigmeul sări. Încă în salt se întoarse. În aceiaşi clipă leopardul se repezi de pe cracă la victima sa. George duse urgent aparatul foto pregătit la ochi. Nu putu spune mai târziu, dacă la declanşare avusese fiara în vizor, dacă nu tremurase sau se clătinase puţin în acel moment.

Cu tot saltul lui Samba, leopardul l-ar fi ajuns, dacă pigmeul nu s-ar fi aruncat din tip spre stânga. Ar fi avut timp să sufle o mică săgeată otrăvită prin sarbacană, care ar fi ucis cu siguranţă leopardul, dar el nu voia asta. Din partea lui animalul putea trăi. N-avea nici o contra nici dacă unul din prietenii albi l-ar fi împuşcat. Aşa că pe moment, Samba nu făcu nimic. Când văzu că nici unul din albi nu-şi ridică arma, pigmeul se înălţă, păşi spre felină şi îi şuieră în faţă,

doar că sunetul scos de el, era mai sinistru decât al leopardului. Acesta ştiu că pierduse partida şi se grăbi să dispară în desiş.

Înainte de a-şi continua drumul, Samba fluieră. După câteva secunde patru războinici de ai micului şef săriră dintre crăcile copacilor din jur.

Deci ei fuseseră mereu însoţiţi tot drumul de războinicii lui Samba, care se deplasau prin copaci, din cracă în cracă. Din această îşi putuseră da seama că singuri nu ar fi putut nici cum pătrunde în teritoriul pigmeilor. Acum înţeleseră de ce erau aşa de temuţi. Arta lor de a se furişa în linişte prin frunzişul copacilor întrecea orice imaginaţie.

Samba le spuse câteva cuvinte alor săi, în graiul tribului, după care aceştia dispărură din nou între crengile copacilor la repezeală.

— Războinici mei ai observat pe leopard, pentru ca el la noi să nu poate să atace.

Previziunea piticului negru era de mirare. Acum Samba ar fi putut merge mai departe, dar se mai opri un timp în loc. Farrow îl întreabă zâmbind.

— Bine, Samba, ce ar mai fi?

— Samba vrea să mulţumească la *Masser* că nu a tras în leopard. Leopard este foarte periculos, dar necesar în pădure, el vânează la animal bolnav şi slab. Animal puternic rar victimă la el. Şi căpitanul se bucurase că fiul său folosise aparatul foto şi nu pistolul.

Fără alte incidente ajunseră conduşi de Samba la luminişul unde cu o zi înainte fusese satul pigmeilor. Aceştia fuseseră harnici, cu îndepărtarea resturilor arse şi cu aducerea şi croirea noului material de construcţie. Lucrul cel mai greu urma să-l facă prizonierii, dar aceştia mai aveau câteva ore până la trezirea din narcoză. Între timp, ceilalţi făceau ce trebuia făcut, piticii erau un trib foarte harnic. Doar pentru oaspeţii albi ai şefului era terminată o colibă mai mare, nouă, în mijlocul poienii.

Conduşi de un pigmeu, camarazii găsiră acolo, bine aranjate păturile şi toate ustensilele ce le avuseră. Se întorseseră şi femeile în sat şi ajutau cu sârg la reconstrucţie.

Două femei pigmeu stăteau lângă un cazan de cupru, în apropierea colibei albilor, aşezat deasupra unui foc deschis, fixat de vârfurile împreunate a trei pari aşezaţi în triunghi. Mâncarea pregătită le plăcu mult camarazilor, cu toate că nu ştiau din ce se făcuse. După lăsarea întunericului, albii se retraseră în coliba lor ca să se odihnească.

Lui Samba îi cerură să-i trezească când inamicii ameţiţi şi-ar reveni. După marşul prin junglă, în coliba răcoroasă, călătorii dormiseră duşi. La ora convenită fură treziţi de Samba.

Poiana era luminată de focuri. Războinicii satului, erau înarmaţi cu arcuri şi săgeţi îi înconjurau pe inamicii încă ameţiţi, cărora desigur li se luaseră armele. Le făcuseră loc plini de respect lui Samba şi albilor. Curând primii duşmani începură să se mişte. Se uitau miraţi în jur, se sculară, se întinseră şi realizară curând situaţia în care se aflau, în mijlocul duşmanilor lor. Nu puteau înţelege cum de mai erau în viaţă. După cam o jumătate de oră toţi erau treziţi. Samba îl chemă la el pe unul din ei, un omuleţ mai în vârstă, cu o barbă sură, apoi, îndreptându-se spre camarazi spuse:

— Acesta este Kura, căpetenia. El sat de la Samba nu mai atacă. Războinicii lui aici acum face coliba, apoi întoarce acasă în sat la familiile lor. El are mare frică de *Masser* şi de arma care scoate foc.

Privirea acestuia surprinsă de George nu părea speriată. I se păru chiar că în trăsăturile sale era întipărită o expresie de ură. Samba putea să creadă în cuvântul lui Kura, George era mai mult pentru prudenţă.

Peste zi piticii tăiaseră suficiente crengi şi aduseseră trestie şi bucăţi mari de muşchi, pe care le stivuiseră la marginea poienii. La lumina focurilor, prizonierii se putuseră imediat apuca de lucru. O făcură cu multă râvnă şi repeziciune, aşa că încă înaintea zorilor fură terminate, la „cheie”. Femeile satului ajutau la amenajarea primitivelor locuinţe, la făcutul aşternuturilor din frunze. Prizonierii mai trebuiră să împletească un gard înalt în jurul aşezării, care urma să fie întărit din exterior cu spini.

Prin aceasta realizau chiar ei protecţia satului împotriva unui atac, care numai din partea lor ar fi putut veni. La două ore după răsăritul soarelui munca era încheiată. Samba puse să li se dea prizonierilor de mâncare şi în timp ce aceştia mâncau, le ţinu o mică cuvântare, arătând, în mod mecanic spre camarazi.

La urmă încheie printr-o mişcare bruscă de mână, semn că prizonierii erau acum liberi să se întoarcă în satul lor. Oamenii lui Samba îi urmară o vreme, ca să se convingă că într-adevăr se întorc acasă.

După dejun Samba îi întrebă pe albi, dacă vor să se odihnească sau să caute un okapi în junglă. Aceştia hotărâră unanim şi cu entuziasm pentru a doua alternativă. Samba le

comunică că de asemenea şase războinici de-ai săi o luaseră înainte. Pregătirile fură rapid încheiate. Samba îi conduse pe acelaşi drum ca în ziua precedentă. De data asta merseră mai repede, fără prudenţă excesivă până la locul unde văzuseră hipopotamul pitic.

Deodată, patru din cei şase războinici trimişi înainte, apărură înaintea lor. Îi spuseră ceva, încet lui Samba. Micul şef păru satisfăcut de cele auzite faţa i se lumină.

— Azi mai mult noroc, spuse el, okapi aproape. La mers linişte!

Merseră acum pe o potecă proaspăt tăiată, spre nord. Peste un sfert de ceas, tufişuri dese le barară înaintarea. Doi din războinicii lui Samba, care formau ariergarda o luară înainte şi depărtară crengile dese. Samba se uită prin gaura făcută, apoi le făcu loc oaspeţilor.

Doctorul Bertram a fost primul. Lui George zăbovirea acestuia i se păru nesfârşită. Ar fi urmat căpitanul, dar el îi cedă locul fiului său.

Acesta se strecură încordat la gaură şi văzu blana ciudat vărgată, pe jumătate, pe cealaltă jumătate fiind unicoloră, a unui okapi. Acest animal era pe cale de dispariţie şi putea fi greu întâlnit doar în jungla deasă a unui anumit teritoriu de junglă africană.

Animalul păştea frunze proaspete din tufişurile din jur. Toată fiinţa, graţioasă şi timidă, era plină de atenţie încordată. Era gata să sară în orice clipă în desişul de nepătruns, care îi oferea siguranţă contra atâtor duşmani. George se uită îndelung la graţioasa făptură lăsându-i apoi loc tatălui său, care la rândul său fu urmat de Petre. Doctorul reveni, să mai arunce o ultimă privire prin deschizătură.

Consumaseră aproape un film Leica în întregime. Reveni şi George, căruia îi reuşiră clişee încă şi mai bune. Okapi se întoarse, arătându-se când din faţă şi când din profil. La urmă Farrow dădu ordin de întoarcere. Cei doi războinici, care nu se arătaseră încă, aduseră carnea pe jumătate prăjită din ziua precedentă şi pregătiseră o supă consistentă, care plăcu tuturor, deoarece conţinea o legumă în foi, întâlnită doar în jungla, pe care albii încă nu o cunoşteau. Avea gust ca de spanac proaspăt.

La întoarcere, pe drum tema discuţiei vii era okapi. Nu trebuiau să vorbească încet, erau însoţiţi de războinicii lui Samba, care se deplasau rapid din copac în copac. Vegheau ca pe tovarăşii şefului lor să nu-i ameninţe nici un pericol.

În apropierea luminişului unde întâlniseră gorila, Samba, atenţionat printr-un fluierat, ridică mâna. Se opriră cu toţii, ascultând încordaţi. De undeva din desiş se auzea, ca şi cum un corp masiv şi greu încerca să-şi facă loc prin tufişuri.

Samba comunică prin semne cu oamenii săi de sus, când zgomotele încetară, privirea micului şef deveni neliniştită. Privi la crăcile din jur şi întreabă:

— *Masser* ştie să caţere? Vine Temba. Temba azi foarte supărat.

— De un elefant nu ne temem noi, şopti George.

— Poteca asta îngustă este cât se poate de nepotrivită pentru o luptă.

— În poiană am fi mai în siguranţă, spuse Farrow.

— Temba foarte periculos, repetă Samba, *Masser* rog urcă în copaci. Dar George nu a fost de acord.

— Mai bine alergăm până la poiană. Sunt doar câţiva paşi până acolo.

Samba scutură doar din cap în chip de avertizare şi o luă înainte pe potecă. Ajunseră curând la poiană. Trosnetul crengilor şi a vreascurilor se înteţea, se apropia elefantul. Elefantul nu avea aici adversari de care să se teamă. Pigmeii nu-i puteau face nimic cu sarbacanele lor, la pielea lui aşa de groasă şi tare.

Rămăseseră ascultând în poiană.

— Vine dinspre est, constată George, mai bine ne dispunem pe marginea de vest a poienii. Vântul şi-a schimbat direcţia. Să sperăm că nu ne simte şi se întoarce.

Încordaţi, ţinându-şi respiraţia şi atenţi, aşteptau apariţia elefantului.

Era cu siguranţă un solitar, bătrân, supărat şi deosebit de periculos, care nu mai era tolerat de turma sa, datorită comportamentului său insuportabil.

Trosniturile din tufişuri amuţiră dintr-odată. Elefantul îşi oprise deci înaintarea. Văzuse sau cel puţin îi adulmecase pe oameni. Poate că tocmai se gândea ce să facă. Ştiind ce auz fin are un elefant, oamenii rămaseră pe loc în linişte deplină. Trecură câteva minute.

Camarazii auziră deodată zgomotul de vreascuri rupte în spatele lor. Ştiură imediat ce înseamnă. Elefantul ocolise în linişte luminişul şi la adăpostul copacilor, a tufişurilor şi a lianelor ajunsese în spatele duşmanilor săi. Aceştia traversară în goană, cu salturi mari mica poiană, fără să mai aştepte vreun semnal, până se ajunseră la cealaltă margine a poienii, unde îşi pregătiră armele încărcate şi dezasigurate.

Samba îi însoţise tot timpul.

De cum luară poziţie, au putut vedea cum din frunzişul des al unui tufiş se ivi capul masiv al unui elefant enorm de mare. Era un mascul.

Preţ de câteva secunde elefantul şovăi să intre în poiană. Trompa lui îi pendula încolo şi încoace mereu. Îi vedea pe oameni, dar nu ştia dacă siluetele nemişcate erau duşmani sau nu. Nu mai văzuse astfel de creaturi. Îi cunoştea cel mult pe pigmei, de care ştia că la vederea lui se refugiau rapid în copaci, doar el domnea peste pădure.

George nu ezită. Ţinta stătea favorabil. Două focuri de armă detunară în luminiş. Gloanţele loviră uriaşa creatură în tâmple. George ştia locurile unde elefanţii puteau fi răniţi mortal.

Cu toate că gloanţele îşi atinseseră ţinta, pachidermul nu reacţionă imediat. Făcu un pas înainte şi intră în luminiş. Acum văzură camarazii ce exemplar gigantic era în faţa lor. Elefantul îşi aruncă trompa în sus şi scoase un răget strident de trompetă, după care trompa îi căzu din nou în jos. Ochii săi mici păreau închişi de tot.

Călătorii rămaseră nemişcaţi, gata de tragere. Ştiau că primele gloanţe erau decisive, dar nun voiau să provoace animalul la un ultim atac disperat, care le putea fi fatal, dată fiind distanţa mică dintre ei şi fiară. Efectul gloanţelor se lasă aşteptat o vreme. Apoi trupul masiv începu să tremure. Colosul se clătină. Picioarele din faţă, masive, cedară.

La puţine secunde după aceea, uriaşul se prăbuşi fără un sunet.

Călătorii rămaseră în aşteptare. George spuse:

— Cred că acum putem să ne apropiem de elefant, acum deja este mort.

Farrow dădu din cap zicând:

— Se pare că gloanţele l-au surprins, altfel ar fi încercat cu siguranţă un atac.

— Nu prea am văzut elefant african atât de reuşit, zise Bertram.

Samba păşi către albi şi se înclină adânc spunând:

— Samba admiră *Massers,* el nu crezut că *Massers* cu arma de foc aşa repede ucide la Temba mare. Samba dăruieşte la *Massers* dinţii.

— Asta este un lucru frumos şi foarte amabil din partea ta. Acceptăm bucuroşi, răspunse doctorul Bertram şi mulţumim. Camarazilor săi le spuse: în anumite zone africane este obiceiul ca fildeşul care atinge primul pământul să aparţină căpeteniei ţinutului. E un tribut al vânătorului său, faţă de şef. De aceea se găsesc în comerţ

atât de rar două bucăţi la fel de fildeş. Şefii negrii în măsura în care n-au fost prea marcaţi de civilizaţia americano-europeană, nu se gândesc să-şi dea bogăţia din mână.

Numărul de fildeş de elefant le creşte renumele nu doar în propriu trib ci şi la toţi vecinii. Ei ţin să se şti pretutindeni câţi fildeşi deţin.

Căpitanul şi fiul său mulţumiră de asemenea. Samba se arătă stânjenit.

Îşi chemă oamenii din copaci, care se apucară pe dată să despartă fildeşii. Acest lucru nu era aşa de uşor, cum s-ar crede, dar piticii se dovediră foarte pricepuţi.

Samba îşi rugă oaspeţii să-l urmeze. Voia să se întoarcă cât mai repede în sat să trimită mai mulţi oameni necesari pentru transportarea cărnii. Carnea de elefant nu este tare şi plină de tendoane cum s-ar crede. Popoarele sălbatice o mănâncă cu plăcere. Are un gust picant, asemănător cu cea de antilopă. Şi pentru europeni, carnea trompei este o delicatesă ca şi coapsele. Celelalte părţi sunt bune pentru supă.

Când Samba anunţă în sat că George vânase un elefant mascul, un strigăt general de bucurie a fost răspunsul. Piticii se întrecură în laude.

Aproape toţi bărbaţii se grăbiră să recupereze cât mai multă carne. Femeile se apucară de pregătiri de conservare a cărnii. Pigmeilor le place carnea uscată de elefant, legată de sfori, pe care o mestecă în zilele fierbinţi ca şi cum americanii guma, în vederea stimulării salivaţiei.

Seara trecu cu mâncare în abundenţă, dansuri de război şi de cult. Alibi asistau cu plăcere, reuşind aşa să cunoască mai bine psihicul pigmeilor. Doctoral Bertram lua mereu notiţe.

În lumina tremurândă a focurilor mici, negri păreau nişte spiriduşi.

Dansurile erau apanajul strict al bărbaţilor, femeile băteau doar tactul din palme.

V
KURA DEVINE IAR PERICULOS

CAMARAZII SE CULCASERĂ doar seara târziu, când micii dansatori se epuizaseră şi nu mai puteau dansa.

La această sărbătoare nu se băuse prea mult vin de palmier. Băutura era şi aşa doar slab alcoolizată.

Dimineaţa, în timp de luau dejunul pregătit de două negrese, Samba le raportă că se întoarseră oamenii cu barca de aluminiu de la submarin.

Râul pe care călătorii avuseră ghinion cu canoea curgea în apropiere. Camarazii plecară pe loc la malul curăţat de vegetaţie unde erau bărcile pigmeilor.

Războinicii mai aduseră şi o scrisoare de la Rindow pentru Farrow. În care primul ofiţer le adresa excursioniştilor toate cele bune. Mai trimise muniţie pentru arme şi pistoale precum şi şase grenade cu gaze. Reîntors în poiană, Farrow îl întreabă pe micul şef, dacă este dispus să-l urmărească pe Ignani. Cu barca era mai rapid. Samba spuse că râul nu se putea folosi pentru căutarea gorilei. După un cot în unghi aproape drept, râul trecea aproape de satul lui Kura. Şi apoi azi era mult de lucru iar războinicii lui obosiţi după sărbătoarea avută.

Lui George nu-i convenea să trândăvească aşa, o zi întreagă. De aceea îl întreabă pe Samba, unde ar putea vâna. Acesta îi spuse că la cotul râului vine adesea un cita periculos să se adape. Masser putea să meargă cu barca până acolo sau să se pună la pândă în desiş. Farrow şi doctorul Bertram n-aveau chef de vânătoare, doar Petre era de acord, să-şi însoţească protejatul.

Căpitanul şi-a dat consimţământul, recomandându-le multă prudenţă. Cunoştea curajul fiului său, faţă de care şi Petre era neputincios. La acesta prin rugăminţi şi aproape prin cerşeală, lui George îi reuşea aproape totul.

Cei doi se pregătiră de vânătoare. Trei grenade cu gaze rămaseră în barca de aluminiu; nu se ştia, când ar fi fost utile.

Drumul până la cotul râului dură abia o jumătate de oră. Râul coti brusc spre est. Pe malul de nord văzură un loc pe mal, unde iarba era călcată aici veneau desi animalele la adăpat. Şi leopardul trebuia să vină tot aici.

George propuse să se ascundă sub un tufiş aflat la picioarele unui arbore de cauciuc, pe malul de nord. Barca urmau să o mascheze într-un loc ferit. De acolo aveau o vizibilitate bună spre adăpătoare. Aşa făcură.

George era atât de cuprins de febra vânătorii, încât uită de orice prudenţă. El nu se gândea nici o clipă că Kura şi-ar fi putut ascunde aici războinici, ca să-şi apere teritoriul de o eventuală incursiune din partea albilor sau a oamenilor lui Samba. Nici George şi nici Petre nu observară patru pigmei care coborâră din coroana unui arbore până pe cea mai de jos cracă sub care albi tocmai îşi legau barca.

Doar odată se uitase George în sus, ca să se convingă că de acolo nu va venea nici un pericol, dar pigmeii dispăruseră deja.

Cei doi rămaseră o oră în barcă, observând încordaţi malul opus. Răbdarea le fu răsplătită, din desiş apăru leopardul, care se uită în jur. Nu-i scăpară cele două siluete nemişcate de pe celălalt mal, pentru el neobişnuite. Voi să se retragă când răsună o împuşcătură din arma lui George. Felina scoase un răget strident, zbură în sus, căzând apoi ca o scândură la pământ.

Petre jubilă. George îşi lasă arma în jos urmărind agonia tot mai lentă a fiarei. Se mira şi el, cât de bine nimerise. După ce leopardul se linişti de tot Petre se ridică, voia să desfacă barca, să poată să plece pe celălalt mal.

În clipa în care acesta a fost în picioare, o liană pendulă în jos, din copac, i s-a înfăşurat în jurul capului. Nu, nu era o liană simplă, era o frânghie împletită din liane, care dintr-odată îi strânse braţele în jurul capului nemai putând face nici o mişcare.

George a văzut pericolul.

Nu putea trage, nu-i vedea pe inamici. Rămâneau doar grenadele cu gaze. Dar înainte ca să poată să arunce una şi să se retragă repede, o frânghie asemănătoare îi strânse şi lui braţele pe lângă corp. Când se uită în sus, văzu câte doi pigmei în crăcile inferioare ale unui copac, ţinând o frânghie împletită din liane, în mâinile lor vânjoase. Încearcă disperat să se elibereze, dar în curând a renunţat la orice rezistenţă, când văzu apărând pe malul opus un mare număr de războinici înarmaţi cu arcuri. Erau conduşi de şeful mai în vârstă, care fusese în captivitate în satul lui Samba, era Kura.

— Acum ne-a prins, zise Petre, mai încercăm ceva cu grenadele?

George se gândi puţin. Cu mâinile ar fi putut ajunge cumva la grenade şi să le arunce, chiar, dar nu departe şi-ar fi ajuns şi ei în raza de acţiune a gazului, după care ar fi fost ameţiţi douăzeci şi patru de ore. Căpitanul i-ar fi căutat cu siguranţă, dacă nu se vor întoarce până seara şi i-ar găsi cu

ajutorul războinicilor lui Samba. Dar renunţă la plan. Arcurile întinse ale pigmeilor erau prea elocvente.

Kura ridică poruncitor braţul. Le ceru albilor să iasă din barcă. Cei doi se supuseră. Ajunşi pe ţărm, fură legaţi cu frânghii din coajă de cocotier. Un tânăr războinic păşi în faţă şi le vorbi într-o franceză groaznică:

— *Masser* proprietatea noastră. Ei învins la noi. Acum pedeapsă. Veniţi!

Pigmeii se căţărară în copaci şi-i traseră pe cei doi captive prin junglă. Nu făcuseră nici o potecă. Crengi şi ramuri spinoase le zgâriară prizonierilor feţele.

Singurul avantaj, cum observase George era înaintarea foarte lentă. Cu cât ar ajunge mai târziu în satul lui Kura, cu atât creştea şansa de a fi căutaţi şi eliberaţi de camarazi şi de oamenii lui Samba. La centură George mai avea o grenadă. Renunţă la gândul de a o arunca, la vederea unei poieni.

Acolo erau colibele satului condus de Kura. Acesta strigă strident. Din colibe ieşiră o mulţime de pitici, care prin intrarea largă a înaltei împrejmuiri se grăbiră în întâmpinarea războinicilor şi a prizonierilor.

Scoaseră un urlet de bucurie, de nu-ţi mai auzeai propriile cuvinte. Petre înjură pe înfundate. George se gândea la un plan de salvare.

— La copacul de sacrificiu! se auzi vocea lui Kura.

Alibi fură târâţi sub coroana unui arbore cu crengi din mijlocul poienii.

Kura ţinu o cuvântare lungă. Cum ochii pigmeilor erau aţintiţi pe şeful lor, George încearcă să-şi slăbească legăturile, dar fără rezultat.

Din când în când piticii jubilau la cuvintele căpeteniei. Albi nu înţelegeau nimic dar îşi dădeau seama, căpetenia descria ce urmau captivii să păţească, drept răzbunare pentru ruşinea îndurată la atacarea satului lui Samba. Desigur albi erau priviţi ca vinovaţi principali, prin faptul că îi adormiseră pe războinicii lui Kura şi Noga şi-i biruiseră.

Nu li se luară armele. George încearcă o vreme să prindă cu degetele pumnalul, un cadou al prinţesei indiene Sanja, poate că ar reuşi să-şi tai legăturile. Dar zadarnic. Reuşise, doar să ajungă cu vârfurile degetelor la mânerul pumnalului, dar nu-l putu scoate din teacă.

Kura îşi încheie cuvântarea. Pigmeii începură un dans sălbatec în jurul copacului sub care erau captivii.

— Lasă-i să danseze, şopti George lui Petre, trece timpul. Cu cât mai mult, cu atât mai bine ne cresc şansele de a fi salvaţi de ai noştri şi de Samba.

Timpul trecea. Dansul sălbatic se încheiase. Prizonierii fură legaţi cu liane în jurul corpului de copac.

Nu exista nici o posibilitate de eliberare. Deodată George avu o idee a cărei realizare i se păru utilă. Se lasă în genunchi. Pigmeii trebuiau să creadă că leşinase.

La început, pigmeii miraţi îl împinseră de câteva ori, să se scoale. Da el nu se mişca.

Piticii se lăsară păcăliţi. Îi slăbiră legăturile iar el se lasă să cadă în faţă, dar aşa, ca după rostogolire să ajungă pe spate. Văzu curând, cum un pitic se apleacă deasupra lui, printre genele ochilor în parte închişi. O mână mică, întunecată îi pipăi zona inimii. Piticul se ridică, vorbi cu cei doi din jur şi trimise doi inşi care curând apărură cu un vas cu apă. Piticii îi varsă prudenţi apa rece peste faţă, vrând pesemne să-l trezească din leşin. Dar George nu se mişcă. Voia să evite orice mişcare, până când îşi putea mişca braţele, ca printr-o smucitură să rupă legăturile de coajă de cocotier.

Negrişorii se sfătuiau ce să facă cu el. Îi mai slăbiră legăturile şi-l mai stropiră cu apă pe faţă, dar el tot nu mişca. Atunci piticii îi îndepărtară legăturile de tot şi-i eliberară şi mâinile.

Doi pigmei îngenuncheară lângă el şi încercau să-l reanimeze, mişcându-i braţele.

Dar el nici nu se gândea să se trezească. Dar ştia că trebuie să acţioneze ca fulgerul, dacă voia să salveze viaţa lui Petre şi pe a sa. Cu o zvâcnire bruscăm din toate puterile îi aruncă de o parte pe cei doi negri mai vârstnici care îngenuncheau lângă el, sări în picioare, smulse grenada cu gaze din centura, îi trase siguranţa şi o aruncă în mijlocul piticilor care-l înconjurau pe el şi pe Petre.

Se ridică un strigăt de spaimă, care amuţi la explozia grenadei, piticii se prăbuşiră ameţiţi, în grupuri mari, fără a mai scoate un sunet.

George respiră bucuros, profund, dar simţi că şi pe el îl atinse gazul.

Îl cuprinse o ameţeală se prăbuşi şi nu mai ştiu nimic.

*

* *

George se trezi pe un culcuş moale. Îşi freacă ochii, se înalţă şi constată că era în coliba de oaspeţi din satul lui Samba.

Se bucură mult când l-a văzut pe tatăl său, intrând în colibă.

Farrow îşi întreabă fiul cum reuşise, captive fiind, să mai arunce o grenadă cu gaze, aşa că atunci când el, doctorul Bertram, împreună cu Samba şi războinicii săi ajunseră în grabă în satul lui Kura, toţi negrii dar şi George şi Petre zăceau ameţiţi pe pământ.

Acesta îi povesti cu amănunţime cele întâmplate. La venirea în curând a doctorului în colibă trebui să-i repete povestirea. Războinicii lui Samba, cu un strigăt de bucurie îi întâmpină pe cei patru albi la ieşirea din colibă, scoşi de micul şef, care ţinu o lungă cuvântare la ai săi, urmat de un dans de onoare, pentru cei salvaţi. Seara, războinicii mai ţinură o sărbătoare, după ce recuperaseră toată prada vânată de George. Voiau să prepare blana de leopard şi s-o ducă personal la submarine, pentru ca oaspeţii albi să nu trebuiască să care.

George îl întreabă pe Samba, când ar fi dispus să le arate pe Ignani cel mare, gorila, care străbătea singură pădurile.

— Când vrea Masser tânăr, răspunse Samba.

— Mâine dimineaţă? întreabă George.

— Mâine dimineaţă! confirmă piticul.

*

* *

Cele trăite de camarazi la vânătoarea gorilei sunt descrise în volumul intitulat : **GORILA MUNTELUI**

Sfârşitul volumului: **PITICII PERICULOŞI.**

În numărul următor:

DEMONUL DIN PURI.

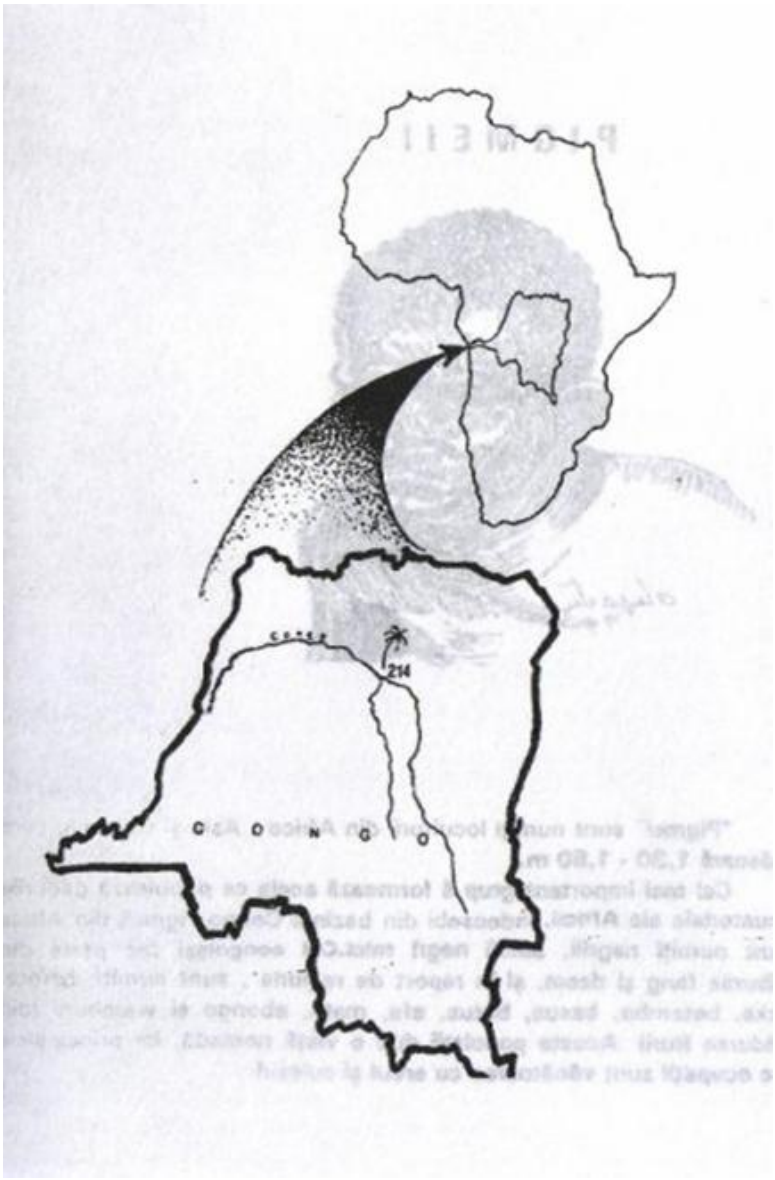
214
C O N G O

PIGMEII

"Pigmei" sunt numiţi locuitorii din Africa , Asia şi Oceania, care măsoară **1,30 - 1,60 m.**

Cei mai important grup îl formează acela ce populează pădurile ecuatoriale ale Africii, îndeosebi din bazinul Congo.Pigmeii din Africa sunt numiţi negrili, adică **negri mici.Cei** congolezi fac parte din triburile fang şi dzem, şi în raport de regiune , sunt numiţi: bafoto, akka, batembo, basua, batua, efe, mato, abongo şi wambuţii (din Pădurea Ituri) .Aceste populaţii duc o viaţă nomadă, iar principalele loc ocupaţii sunt vânătoarea cu arcul şi culesul.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro